

Starejšine, svetovalce,
 poglavarje svoje dvorne,
 vse v gostijo si povabil,
 vse obdaril si kraljevo,
 a pozabil si na one,
 ki borili so se zate,
 ki so zate žrtvovali
 kri, imetje in življenje —
 zabil si na narod svoj!
 Mi gostimo tu se rajski,
 godba svira melodije
 prevesele in poskočne,
 a drugačne melodije
 se glasijo tam v deželi:
 Jok otrok in žen se sliši,
 ki zgubili so očete,
 ki zgubili so rednike.

Razdejana je dežela,
 razdejano vse je polje,
 kdo naj kruha da sirotam!
 V zlatem blesku in sijaju
 si na one že pozabil,
 ki so žezlo ti rešili,
 z lovorom te okrasili.
 Tu poglej me, kralj moj dragi,
 siromašno glej opravo,
 v meni glej svoj bedni narod!«

Žezlo zlato stiska roka,
 srce polni bol globoka,
 demant v kroni se žari,
 kralj povesi v tla oči.

Demeter.

Po strani klobuk . . .

Vi drugi imate ljubice,
 vi drugi imate denar,
 a jaz imam po strani klobuk,
 pa kaj mi vse drugo mar!

Čepel je cigan božični čas
 ves gol, le z mrežo pokrit,
 a mimo hodili so ljudje,
 in vsak je bil v kožuh zavrit.

Taj cigan je bil velik humorist,
 kot malo je takih pri nas.
 Skozi ljuknico prst je potaknil ven
 in se stresnil: »Tu zunaj je mraz!«

Po strani klobuk, pokoncu glavo,
 krepko udarjaj ob tlak! —
 Tak bodi poet — a rože bolne
 naj vrag si zatakne za trak!

Oton Zupančič.